

Овај текст је написан 14. марта 2006. године и објављен у листу „Сведок“ број 506, под насловом „Балкан (п)остаје америчка војна база“, 4. априла 2006, на стр. 36. и 37.

СРПСКИ И БАЛКАНСКИ ОКУПАЦИОНИ ОКОВИ

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА, МАКЕДОНИЈА, СРБИЈА И ЦРНА ГОРА ОКУПИРАНЕ СУ У ЕКСПЕРИМЕНТУ ГЛОБАЛИСТА. ДОЗИРАЊЕМ РАТА И БАЛАНСИРАЊЕМ СУПРОТСТАВЉЕНИХ СНАГА ОБЕЗБЕЂЕНИ СУ УСЛОВИ ЗА СТВАРАЊЕ НАТО БАЗЕ НА БАЛКАНУ. ИЗГРАЂЕН ЈЕ МОСТОБРАН ЗА ШИРЕЊЕ ЗАПАДА ПРЕМА ИСТОКУ.

ПИШЕ: **СВЕТОЗАР РАДИШИЋ**

Срби имају искуства с окупацијама и окупаторима, и зато није чудно што истовремено постоје они који би да се што пре, и по сваку цену, ослободе окупационих окова и они, који попут Милоша Обреновића и Милана Недића, рачунају да ће сарадњом с окупатором ублажити терор и смањити жртве свога рода. Први су увек отворени и борбени, а други „мудрују“, не изазивају окупатора и не говоре оно што стварно мисле. Покушавају чак и да не мисле да је реч о окупатору, да не би ни у сну ту реч изговорили. Срећа је што су искрени и стварни непријатељи Срба у некој трећој групи. Та група се истински злорадује српској неслози у односу према слободи.

О најновијој, непосредној или посредној окупацији Србије почеле су расправе после окупација Босне и Херцеговине и Македоније, а посебно пред неуспели скуп у Рамбујеу и агресију на Савезну Републику Југославију. Према изјави портпарола Демократске странке Србије, та странка је оценила да ће, уколико се потпише споразум у Рамбујеу, Косово постати „држава у држави под међународном окупацијом“. Додао је да ће унутар српске делегације у Француској већински одлучивати мањине, попут Турака, Рома и Египћана, као и да ће, захваљујући непроменљивим тачкама Полазних основа Контакт групе (натуреним по принципу „узми или остави“ – прим. аутора), јужна покрајина бити изузета из правног система Србије и СРЈ и да је долазак страних трупа у СРЈ постао све изгледнији. У интервјуу за крагујевачку приватну телевизију КАНАЛ 9, др Војислав Коштуница је 2. марта 1999. године изјавио да ће, уколико дође до удара НАТО

на циљеве у Србији, то представљати „акт агресије и окупације“, али је нагласио да „не треба имати илузија да отпор може имати неког успеха“. У вези са НАТО снагама, он је истакао да је њихов долазак омогућен споразумом Милошевић–Холбрук и да је, према том споразуму, „НАТО већ дошао у Србију и на Косово“, „а режим се сада труди да то прикрије“. У исто време у саопштењу Српске радикалне странке наглашено је да САД, планом о стационарању НАТО-а трупа на Косову, настоје да „окупирају један део територије Републике Србије“. Ко још мисли да српска администрација није знала у чему учествује?

Догађаји у Рамбујеу коментарисани су широм света, а посебну у Русији. Коментатор московског недељника „Комерсант власт“ истакао је: „Београд нема другог излаза него да се одрекне контроле над Косовом“. Оценио је, при том, да председник СРЈ „мора да бира између два зла – бомби, или мирне окупације“. Непосредно после Рамбујеа, где су САД режирале неуспех преговора (саветујући Албанце да се не састају са Србима, подучавајући их шта да чине, обећавајући им независност), Кнут Волебек, норвешки шеф дипломатије и председавајући Оебса, изјавио је, да је Слободан Милошевић „глатко одбио могућност присуства међународних војних снага на Косову“.

Испоставило се, да је све после Рамбујеа било јасно и очекивано. Мишљења о окупацији Србије надовезала су се на мишљења о окупираној Босни и Херцеговини. У више места у Федерацији БиХ, где су Хрвати у већини, организована је крајем јануара 1999. године „плакатска кампања“ усмерена против Сфора и Карлоса Вестендорпа као окупатора. Плакати су били позив на „борбу српског и хрватског народа против међународне заједнице“. Тако је обичан народ показао да је коначно схватио понешто од наднационалних „игара без граница“.

Иако већина западних медија истину објављује тек када је у довољно обесмишљена и бескорисна, све више је написа о окупацији Балкана. Тако се може разумети и вест објављена у листу „Јунге велт“ да се СФОР претвара у окупациону војску. Никола Поплашен, председник Републике Српске пред агресију НАТО-а на СРЈ, је тек после окупације Косова и Метохије, крајем јуна 1999, потврдио немачки став скоро истим речима: „СФОР се понаша као окупациона снага“. Неколико месеци касније, захтевао је да се Скупштина Републике Српске супротстави неуставном понашању Додикове владе, која је, према закључцима Координационог одбора бораца НОР-а из БиХ, радила у корист окупације НАТО-а, „чији је крајњи циљ, ликвидација Републике Српске и овековечење исламско-фундаменталистичке владавине унитарном Босном и Херцеговином“.

Док је трајала агресија 25 демократских земаља на СРЈ, француски „Монд“ је прилично храбро објавио: „Такозвани споразум из Рамбујеа био је покушај праве правцате окупације Југославије“. Потврдио је то и Алан Куперман, професор са „Брукингс института“ у Вашингтону, речима: „План из Рамбујеа био је подао, јер је подразумевао окупацију читаве Савезне Републике Југославије“.

Годину дана касније, тема о окупацији СРЈ била је и даље актуелна. „Глас Америке“ је, у прилогу посвећеном обележавању 13. јула – Дана устанка у Црној Гори, истакао да је начелник Генералштаба ВЈ генерал-пуковник Небојша Павковић позвао грађане да спрече „уношење раздора у народ и нагласио да Војска неће никоме дозволити окупацију земље и по сваку цену ће спречити грађански рат“.

Ни касније размишљања о окупацији нису избледела. Бугарски дневник „Монитор“ објавио је кратак коментар: „Избори на Косову и Метохији према међународном праву, не могу да се спроведу у условима окупације Кфора“. О окупацији је говорио и бивши председник СРЈ, Слободан Милошевић, када се, претпостављајући „5. октобар“, обратио јавности: „Грађани су дужни да знају да учешћем у субверзији којој је циљ спољна доминација над њиховом земљом, односно окупација њихове земље, сnose историјску одговорност за укидање права својој земљи да постоји, али сnose одговорност и за губљење контроле над сопственим животом“.

Окупација Балкана потврђена је посредно. Париски „Монд“ је средином октобра 2000. објавио да НАТО разматра спајање босанског СФОР-а и косовско-метохијског, протекторатског КФОР-а. Нико није објаснио како су се трупе ОУН на просторима претходне Југославије преподобиле у НАТО снаге, али је остала у сећању слика замене плавих беретки зеленим береткама на истим главама.

СИТЊЕЊЕ БАЛКАНА

Основни услов за свестрани поход и продор Запада ка Истоку, преко простора Балкана, испуњен је усвајањем Закона о грађанском друштву и вишепартијском систему у социјалистичкој Југославији. Реч је о кључној одлуци којом је са тих простора потиснут уврежени облик тада у доброј мери деформисаног социјализама. Сви догађаји после те одлуке личили су на идеалну припрему за прихватање филозофије лихварске западне цивилизације. Био је то знак за почетак остваривања Директиве 20/1 и на простору социјалистичке Југославије. Та директива усвојена је 18. августа 1948, у Савету националне безбедности САД, а била је нословљена „Циљеви САД-а у односу на

Русију“. Ко изучи садржај документа биће му јасно да су СССР, СФРЈ и ЧССР разбијени по истом сценарију.

До почетка ратова на тлу претходне Југославије остварена су два припремна пројекта. Прво, „Пројекат 80-тих“, а затим и „Пројекат за омекшавање СФР Југославије“. „Пројекат 80-тих“ усвојио је Савет за иностране послове САД, средином 1983. године, на основу Директиве 54 Регановог Савета за националну безбедност. Ту директиву су обликовали 2. септембра 1982. године у форуму у чијем саставу су биле чувене дипломате и бизнисмени попут Дејвида Рокфелера, Хенрија Кисинџера, Збигњева Бжеженског, Френка Карлучија, Џин Киркпатрик, Ричарда Чејнија, Сајруса Венса, Мајкла Роскина, Ендруја Беаре, Ричарда Холбрука, Ричарда Гарднера, Џорџа Шульца... Концепт омекшавања СФРЈ обнародовао је Збигњев Бжежински у Упсали 1978. године. Међутим, у рат на Балкану се не би ушло да није било одлуке о укидању „вештачке творевине“ настале на Јалти. Одлука о разбијању СФРЈ донета је индиректно на састанку између делегације Трилатералне комисије (коју је предводио Дејвид Рокфелер) и Михаила Горбачова, 18. јануара 1989. у Москви. Тада је одлучено да се сруши „Берлински зид“ и подигне „гвоздена завеса“. Срушен је симбол „хладног рата“, укинута је основна његова доктрина, престао је „хладни рат“, а последице су ратови на Балкану, у Авганистану, Ираку... – источнији ратови. Подразумева се да је папа Јован Павле Други иницирао такав развој догађаја десет година раније. Одласком у Белу кућу успоставио је „доктрину коридора према Русији“ и тако зацртао пут на којем су значајна препрека били и остали Срби.

Позната је и хронологија најновије окупације Срба и Србије. Рат на Балкану уследио је након чувене седнице одржане у току ноћи 14/15. децембра 1991. године у Бриселу. Током расправе немачки министар за иностране послове Ханс Дитрих Геншер успео је да наметне својим колегама признање независности Словеније и Хрватске, за католички Божић, што је била предигра за независност и подржављавање Босне и Херцеговине. Јохан Галтунг је о тој ноћи рекао, да је оставила Југославији само један излаз – насиље – и да је од дванаест министара ЕЗ лобирало седам.

Окупацији Србије и српског народа претходиле су још две крупне одлуке глобалиста, проистекле из америчког хегемонизма и империјализма. Прво, на самиту Савета безбедности 31. јануара 1992, усвојена су нова правила одлучивања, којим су мале земље изгубиле право на пуни суверенитет, а велике силе су добиле право да интервенишу „ради наметања мира“ где пожелу, без бојазни од права „вета“. Друго, усвајање плана Клинтонове администрације, објављеног 10. фебруара 1993, створени су услови за окупацију Србије и кажњавање Срба. У тачки 3.1 регулисана је строга примена санкција и

повећање притиска на Србију, „не би ли се одвратила од амбиција у правцу проширења рата“. У тачки 3.4 пише: „Спремни смо да одлучно реагујемо против Срба у случају сукоба на Косову, који би био изазван српском акцијом“. Тај план је послужио као иницијатива за стварање *ad hoc* међународног суда за ратне злочинце са тла претходне Југославије (тачка 4.2). Сада, после свега што се догодило, није чудно што се овим „далековидим планом“ нико други, поред Срба, није опомињао и ником осим Срба није забрањено.

Основе садашњих светских процеса полако се разоткривају. Треба очекивати да још нису све откривене, јер за тзв. прикривене операције, које су увеле свет у „нови светски поредак“, после свега што се догодило, знају само војници. Тек, познато је, да је Европска заједница, недовољно припремљена за контролу новоствореног балканског ратног жаришта, организовала, у Лисабону, Конференцију о БиХ, на којој је Алија Изетбеговић 21. фебруара 1992. године прихватио мировни план, да би седам дана касније, по наговору Ворена Цимермана, оповргао сагласност и одлучио се за рат. До тада су САД „само посматрале“ развој догађаја у Европи. Некако у исто време Савет безбедности донео је одлуку да УН упуте мировне снаге у Босну. На сцену ступају дипломатски ратници попут Ворена Кристофера. Одмах је изјавио да је начињена грешка што је Запад превише истрајавао на целовитости „вештачке творевине“ СФРЈ и што се САД нису одмах укључиле у рат на Балкану.

ОКУПАЦИЈА БИХ

Признавањем Босне и Херцеговине почео је, од Запада иницирани, контролисани рат. Циљ трилатералиста биле су несигурне границе нових „бонсаи држава“ и нова база трансформисаних НАТО снага. Наиме, већ 9. априла 1992, само два дана после саопштавања одлуке о суверенитету БиХ, почела је хрватска агресија на Босну, нападом на Босански Брод. На више места обновљен је покољ Срба, попут оног у Сијековцу и на Купресу. У тим условима, после посете Хариса Силајџића Сједињеним Државама, Лоренс Инглбергер, заменик државног секретара Џемса Бејкера, саопштио је тадашњем амбасадору Југославије да „Америка енергично осуђује српску агресију у БиХ и да ће, ако Срби наставе агресију, Југославија сносити тешке последице“.

После очигледно намештених међународно-правних услова, насталих одлуком Бадентерове комисије – да републике имају право на независност – и одлуке Трилатерале да међународна јавност прогласи Србе за агресоре, почела је процедура окупирања Босне и Херцеговине, у коју је уклопљено ширење НАТО алијансе ка Истоку – стварањем за њих неопходне до тада недостајуће базе на Балкану. Да би светска јавност прихватила прогон

непокорних Срба, они су кроз медијске кампање демонизовани, оптуживани за концентрационе логоре, масакре, силовања...

Од 28. фебруара 1993. почела је реализација планова Клинтонове администрације и „хуманитарна“ интервенција Сједињених Држава. Тог дана на простор БиХ убачени су маркиранти и с њима „локатори“ за каснија НАТО бомбардовања. Ту интервенцију пратило је тринаест планова с нацртима за Србе неодбрањивих граница. Њихово потписивање Срби из Босне и Херцеговине одбијали су и под претњом НАТО бомбардовања. После одбијања Венс-Овеновог плана, који је подразумевао српску капитулацију, 6. маја 1993, Савет безбедности УН донео је лицемерну резолуцију о проглашењу Сарајева, Бихаћа, Горажда, Тузле, Сребренице и Жепе за „безбедне зоне“ под непосредном заштитом УНПРОФОР-а. На тај начин, уз операције које су биле у току („Падобран“, „Морска стража“, „Забрањен лет“), Савет безбедности ОУН је уградио кључни инструмент, којим је до краја рата контролисана моћ са свих страна (ваздух, копно, море) посебно за надгледање опкољених српских снага и, што је још важније, створени су услови за планирани прогон Срба из Хрватске.

После бомбардовања Срба у Босни и Херцеговини, и српске капитулације у Дејтону (јудео-вавилонски верификоване у Паризу), све се сводило на рутинску процедуру окупације освојене територије и смиривање војно-политичке ситуације. Распоређивање НАТО-а у Босни на неодређено време олакшано је грчким и бугарским признавањем БиХ (нарочито после успостављања дипломатских односа Русије и Федерације БиХ). Дејтонски споразум, одлука Савета безбедности ОУН да мир у Босни обезбеђује НАТО уместо УНПРОФОР-а и настојање ОЕБС-а и Немачке да се обезбеди војна равнотежа на простору претходне Југославије, омогућили су да ИФОР добије типично окупаторски мандат. Јер, дозвољено му је да користи силу где год у спровођењу мировног споразума запне, без одговорности за штету на приватном и/или државном власништву.

Бил Клинтон је истакао став веома значајан за српску судбину. Наиме, рекао је да су избори у Босни важни за САД, „јер од Дејтона су Сједињене Државе постале лидер у обнови и изградњи Босне и Херцеговине“. Посебно је занимљиво коме је поверена контрола догађаја у Босни. На пример, у септембру 1996. шеф посматрачке мисије Европске уније у БиХ био је Кристофер фон Беколд, високи функционер немачке обавештајне службе (БНД), који је илегално снабдевао муслимане оружјем и дао више милиона марака Изетбеговићевој армији директно с рачуна службе.

У Босни је доказана и теорија о тзв. новом светском поретку, јер се ту први пут у историји појављују и интернационалне полицијске снаге (ИПТФ). Алун Робертс је

наговестио да ће ИПТФ у новом мандату имати више припадника, знатно шира овлашћења и покровитељство над локалним полицијама. Тако је наднационална окупација добила нову димензију.

Права и потпуна окупациона власт успостављена је у БиХ званично 30. маја 1997, када је уместо Карла Билта за високог представника међународне заједнице именован Карлос Вестендорп. Бројне одлуке окупатора учиниле су да рат више не бесни, али и то да присуство међународних снага постане природно и незаобилазно. Дакле, успостављена је окупација у безброј слика.

САВРЕМЕНА ОКУПАЦИЈА

Већ сада је извесно да ће поменуто присуство НАТО снага у Босни и Херцеговини, Македонији и Србији утицати на измену постојеће дефиниције окупације из најмање три разлога: 1) НАТО снаге нису окупирале балкански простор после класичне агресије. Оне су на Балкан на неки начин позване и налазе се у улози „спасилаца“, миротвораца и мирочувара три од четири ентитета (бране Хрвате, босанске муслимане и Шћипетаре од Срба, иако је „плаволики“ УНПРОФОР дошао на позив Срба, ради њихове заштите у Крајинама); 2) Атлантска алијанса је очигледно планирала да остане на Балкану на неодређено време, а до сада ниједан окупатор није имао тако повољне услове за о(п)станак на тако важном геостратешком простору и 3) мало је оних који сматрају да је НАТО класични окупатор и да нема шта да тражи на Балкану. Не, реч је о модерном, углађеном „окупатору“, који „гради Босну“ и „помаже“ безбедоносно Македонији и како Американци и Шћипетари кажу – Косову.

У тексту о политици Запада на Балкану, оцењујући да „међународна заједница сноси велики део одговорности што су ствари измакле контроли и отишле тако далеко“, аустријски „Стандард“ истиче: „Није било храбрости да се одмах по уласку на Косово 1999. уведу строга правила и да се непоколебљиво разрачуна с наоружаним бандама. Такозвана демилитаризација Ослободилачке војске Косова била је којешта. Пред великим складиштима оружја једноставно су се затварале очи. Уместо да наступе као окупациона сила, западне војне снаге и цивилна управа радије су се понашали као некакви ослободиоци и сада плаћају цену за сентименталност и погрешну процену“.

Дакле, теоријска и доктринарна новина је да окупатори, након (са)учествовања у систематском и бескрупулозном убијању становника и рушењу тековина широм света, пресвлаче одећу, „заврћу рукаве“ и уређују освојен простор (наравно, за своје потребе). Новина је и то да се у сенци до зуба наоружаних окупатора крију мегакапиталисти и

њихове глобалистичке институције (Савет за спољне послове САД, ОПЦ, ЦИА, Група „Билдерберг“, Трилатерална комисија, ОЕБС...). Међутим, сада је свима јасно, да освајачи не би били успешни, онолико колико јесу, да нису обезбедили схватање да је присуство НАТО снага на „Западном Балкану“ (нико не зна где је Источни Балкан) неопходно и природно. Важно је знати, да је Балкан окупиран на основу пројекта заснованог на још три стратегијска документа, а то су: Војна доктрина САД (Правило КоВ САД ФМ 100-5), пентагонова „Заједничка визија 2010“ (15) и Градоков памфлет 525-5.

У чланку објављеном у бугарском недељнику „Нова зора“, француски генерал у пензији, Пјер Мари Галоа, нагласио је, да се истина о агресији полако пробија у свету и да све више наилази на осуду. По оцени француског генерала, агресија НАТО алијансе на СРЈ доживела је фијаско и пре почетка, јер су њене чланице морале да одустану од својих захтева из Рамбујеа – војне окупације Југославије и референдума о независности Космета. Испоставило се да је свеједно да ли јавно мњење зна или не зна истину. Каква год да је окупација србског простора, важно је само да је истинска и у интересу Запада.

Уосталом, део Србије окупиран је после усвајања резолуције Савета безбедности 1244. Најмоћније чланице Савета безбедности су напале Србију и затим је осудиле. Технички споразум је документ о капитулацији потписан после агресије, не би ли се рат завршио и не би ли се спречиле још веће жртве и већи помор Срба. Први пут у историји једна од потписница нема намеру да поштује свој потпис, јер је наметнула свету империјалну власт права моћи. Косово и Метохија су окупирани војно. Остатак Србије је под сталном претњом окупацијом и разним врстама интервенција (економска, информациона, културолошка, технолошка, верска, информатичка...). Тако су, званично и теоријски, настављени неоружани облици агресије на Србе и Србију. За време побуне шћипетарских екстремиста из Бујановца, Подујева и Медвеђе провоцирана је физичка окупација још једног дела Србије. У ствари, САД и од стране америчких правника оформљена паралелна власт на Косову и Метохији одвукли су пажњу света и Срба од кључних активности које омогућавају американизовано одвајање Косова и Метохије од Србије. У томе су фингирањем сукоба на југу Србије током 1999 и 2000. године и успели. (Између 10. јуна 1999. и 25. новембра 2000, тзв. *Ослободилачка војска Прешева, Медвеђе и Бујановца* извршила је 399 терористичких напада на југу Србије. За то време амерички правници су у Приштини писали Устав Косова). Само ко то не жели, не зна да су дипломате САД у спрези са шћипетарским вођама, чије су руке окрвављене српском крвљу, из(г)радили сценарио за независност Косова и Метохије. Нераговање Хашког трибунала на ТВ снимке и документарне филмове значи да је реч о отвореној

трилатералној, вавилонској завери, у којој су учествовале тада недовољно моћне Русија и Кина, као чланице Савета безбедности. Прогони и уништавање србског народа не могу бити очигледнији.

Међутим, све то је одлика времена устоличавања Антихриста, а Срби нису изузетак. У сличним условима живи најмање 35 народа на Планети. „Вашингтон пост“ је у децембру 2002. објавио да је „за окупацију Ирака неопходно је 200 милијарди долара и више“. Јуриј Федотов, заменик МИП Русије, је 27. марта 2003. констатовао: „У току је војна окупација Ирака. САД и Велика Британија су изоловане у Савету безбедности“. Као да ништа није рекао. Јошка Фишер, министар иностраних послова Немачке, је упозорио: „Због окупације Ирака прети 'цихадизација'. Требало би да хуманизујемо глобализацију“. За умне људе, рекао је и сувише. Цихадизација је на делу. Намеће се питање како ће се Запад спасити од своје проклете освајачко-пљачкашке похлепе?

Оквир:

Окупација (*l. occupatio*, заузимање), привремено насилно поседање целокупне или дела територије једне државе оружаним снагама друге државе, и успостављање окупаторове власти на њој. Најчешће је резултат ратних дејстава на територији противника, али у одређеним условима може настати и као последица других околности: претње ратом и сл. (Војна енциклопедија (друго издање), Редакција Војне енциклопедије, Београд, 1973, стр. 355)

Реч протекторат је правни термин новијег датума. Није војни, будући да у поменутој војној енциклопедији није обрађен. Језички, протекторат је исто што и протекција. Значи покровитељство, заштићивање, окриље, одбрана, посебно: 1) формално покровитељство јаче државе над слабијом; – покровитељство је облик зависности коју империјалистичке државе насилно намећу другим земљама; 2) назив овако окупиране земље. (Братољуб Клаић, Велики рјечник страних ријечи, Зора, Загреб, 1974, стр. 1076)